

Schizofrenie is de meest pregnante vorm van waanzin. Waanzin spreekt tot de verbeelding en schrikt af. Maar wat is waanzin? De handboeken psychiatrie vatten hem op als een defect, een tekort. Ook de psychoanalyse ontsnapt niet helemaal aan een negatieve bepaling van waanzin.

Paul Moyaert gooit het in Schizofrenie over een andere boeg. In het spoor van de Franse filosoof Gilles Deleuze verkent hij de waanzin vanuit diens eigen kracht, vanuit diens vermogen zich te organiseren binnen het kader van de problematiek die hem bestookt. Hij zoekt dus niet naar de oorzaak van de waanzin, maar concentreert zich op de vraag: wat is waanzin?

Om die vraag te kunnen beantwoorden, grijpt Moyaert terug op het begrip 'drift'. Schizofrenie kun je het best begrijpen als een bijzondere driftproblematiek, waarin het niet zozeer gaat om de inhoud, maar om de intensiteit ervan. Driften bestoken immers lichaam en geest. Ter verheldering van deze driftproblematiek knoopt Moyaert aan bij Freud, die zich vooral vanaf 1920 toelegde op de vraag naar de aard van de drift.